
Nikolaj Levašov

Zrcadlo mé duše

Autobiografická kronika

Díl 2. Pravá tvář Ameriky

Moskva 2010

Předmluva

Narozen v SSSR a žijící v této zemi třicet let, do mého odjezdu do USA, byl jsem si naprosto jist, že socialistický režim je výtvozem sociálních parazitů jehož cílem bylo zničení nejlepší části národa – silné jedince, jak byli nazýváni v Tóře nebo Starém Zákoně – zlomit páteř národa a proměnit zbytek v otroky. V časech kolapsu SSSR už drtivá většina sovětských lidí pochopila, že myšlenka komunismu nebyla nic než návnada která dokonale využila psychologii Rusů a Slovanů, jež mají myšlenku skutečné demokracie implantovanou na genetické úrovni. Poslední Noc Svaroga, jež trvala tisíc let, bohužel zatemnila jejich mysli a otrávil je sociálními chorobami, obvyklými vymoženostmi Noci Svaroga.

Když jsem byl student na Charkovské univerzitě, studoval jsem velmi pečlivě původní práce zakladatelů Marxismu-Leninismu, trávíc hodiny v knihovně a vstřebávajíc “velké” učitele lidstva. Výsledkem toho jsem materiál ovládl velmi důkladně a často jsem jej diskutoval s učiteli v hodinách filozofie, historie komunistické strany, politické ekonomie a Vědeckého Komunismu (držíc se osnov, pochopitelně), “zachraňujíc” spolužáky před špatnými známkami, kdyby byli předvoláni k tabuli¹. Jistě, učitelé nebyli hlupáci, velmi rychle můj trik prokoukli a mou zdviženou ruku ignorovali. Avšak často jsem uspěl a k velké úlevě ostatních studentů zatáhl učitele do diskuse o nejasných bodech a rozporech v materiálech...

To vše píši, aby mi čtenáři rozuměli, že jsem základy Marxismu-Leninismu studoval velmi důkladně a byl, jako všichni ostatní, hypnotizován systémem propagandy SSSR. Avšak ani v tomto hypnotickém stavu jsem jím nebyl plně kontrolován. Když jsem byl například ve druhém ročníku a sekretář Komsomolu² naší fakulty mi nabídl stát se aktivním Komsomolcem, řekl jsem, že nemám zájem, protože se to již před dlouhou dobou stalo útočištěm pro leštiče klik a nezbylo v tom nic skutečného a podstatného. Řekl jsem, že Komsomol byl jako tekutý čpavek – působil velmi silně, když byla láhev otevřena, ale když zůstala otevřena nějakou dobu, substance se poměrně rychle proměnila ve vodu. Stejná věc se stala Komsomolu: otevřeli “víko” a zapomněli ho zavřít; výsledkem toho zbyla jen “voda”. Mé poznámky zapříčinily, že mi podobnou nabídku již žádný člen Komsomolu nikdy neučinil.

Nemohu však říct, že jsem tehdy plně pochopil pravou podstatu komunistické ideologie. Kupodivu jsem tento parazitický systém pochopil teprve když jsem začal své vlastní studium přírody, našel vlastní metody vývoje, vykonal kvalitativní transformaci svého mozku a byl se tedy schopen zbavit vlivu parazitických generátorů na mé vědomí. Ale předtím jsem si myslel, že to byla dobrá myšlenka zdiskreditována kariéristy a byrokraty. Jak naivní jsem tehdy byl!

¹Tyto nutné předměty bylo povinné v jakémkoliv druhu vyššího vzdělání (bez ohledu na to, zda člověk studoval na doktora nebo inženýra). Studenti je obvykle studovali velmi vlažně a povrchně. (E.L.)

²Komsomol je zkratka z ruského **К**оммунистичекий **С**оюз **М**олодёжи neboli Komunistický Svaz Mládeže. Organizace byla založena v říjnu 1918.

Když jsem rozpoznal parazitickou podstatu systému, začal jsem s ním bojovat všemi silami o čemž jsem psal v prvním díle mé autobiografie. Mé cesty do Maďarska a Německa mě šokovali rozdílem v životní úrovni mezi těmito zeměmi a SSSR. Avšak tři měsíce v Německu nebyly dostačující na získání přesného obrázku o takzvaném západním světě, zaprvé protože jsem nehovořil cizím jazykem a zadruhé proto, že jsem nebyl schopen za velmi atraktivní „fasádou“ spatřit realitu západního života.

Opouštějíc SSSR jsem si byl jist, že jsem koněčně unikl z „Říše Zla“ do svobodného světa – Ameriky! Myslel jsem si a chtěl věřit, že za železnou oponou byla skutečná svoboda! Tlak na mě se stal obzvláště silným, když jsem odmítl pracovat pod kontrolou bezpečnostních služeb a začal jsem proto být důkladně loven. A ačkoliv se tato „hra“ ukázala být pro tajné služby SSSR příliš vysoká, přeci jen zablokovali veškerý „kyslík“ pro mé aktivity. To byly důvody mých nadějí ve „svobodný svět“!

Osobně pak považuji skutečnost, že jsem mohl odjet do USA a strávit tam díky okolnostem téměř patnáct let za veliké štěstí a obrovskou životní lekci, kterou bych jen stěží získal na teoretické úrovni. Člověk zkrátka potřebuje osobní zkušenost s dlouhým pobytem v cizí zemi a to nejen jako turista či host, ale jako skutečný obyvatel země. Jedině tak může poznat realitu. Ačkoliv jsem nebyl občanem USA, možnost pracovat v této zemi mi přinesla i skutečné poznání které je za hranicí povrchního doteku. Nyní jsem si naprosto jistý, že jsem tuto zkušenost potřeboval a že jsem se v této zemi vůbec neocítl náhodou. Teprve až mnohem později jsem se dozvěděl, že naše složky ležely na stolech amerických tajných služeb ještě před tím, než jsme spolu se Světlanou překročili hranice. Kdybych byl jen „běžným“ zahraničním pracovníkem nebo imigrantem, podobně jako mnoho mých krajanů zde, býval bych asi potřeboval víc času, abych prozřel. Otázkou však je, jestli bych pak toho byl vůbec schopen!

Po našem příjezdu jsme dokonce uvažovali o získání amerického občanství. Hlavním důvodem byl fakt, že americký pas umožňoval svobodně cestovat prakticky do všech zemí. Ale když mi pak po letech bylo nabídnuto občanství spolu s „bianco šekem“ na částku s tolika nulami, kolik si budu přát, odmítl jsem (Světlana udělala totéž) **takovou** nabídku a **takové** občanství, třebaže moje kapsy nebyly plné a nikdo mi nikdy nedal nic zadarmo. Nicméně pro mě a mojí ženu mají peníze svojí „barvu“ a svůj „pach“, a ať už byly problémy, které pro nás naši „dobrodinci“ vytvořili, aby nás získali na svojí stranu, jakékoliv, já ani Světlana jsme neměli nejmenší chuť jejich nabídky akceptovat...

Nejen o těchto věcech se rozepíšu v této knize, nicméně už nyní mám podřebu v předstihu sdělit, že v USA jsem žádnou svobodu nenašel! Naopak, spatřil jsem jen další parazitický systém, který z lidí dělal otroky, zatímco se považovali za svobodné. Svobodu mají jen v jedné věci - bez reptání plnit vůli svých vlastníků. Neposlušnost byla tvrdě trestána. Statistická fakta hovoří jasně – **devadesát** procent lidí v USA žije na dluh, **sedmdesát** procent lidí jej nikdy nebude moci splatit!

Ukázalo se, že v obou zemích se z lidí stali otroci! Upřímně řečeno, nevím, která z obou variant je lepší: jestli jasné uvědomění toho, že jsem otrokem (jako v případě Sovětského svazu), nebo život s pocitem, že jsem svobodný, i když ve skutečnosti jsem otrokem (jak je tomu v USA a ve zbytku tzv. „svobodného“ světa)! Nejvíce zarážející je ale to, že za zotročením obou světů stojí tíživí lidé...

Nuže, tato kniha bude o řadě dobrodružství kterými jsem v USA prošel a jak jsem konečně pochopil, jaké velkolepé představení bylo na naší planetě sehráno...

-Nikolaj Levašov

1. Ahoj, Ameriko!

Letadlo tedy vzlétlo z moskevského letiště... a naše cesta do nejistoty byla započata. Protože už jsem za sebou měl první zkušenosti s návštěvou země za „železnou oponou“, můj přechod do nového prostředí byl víceméně plynulý. Byl jsem v Maďarsku, později i v Německu, spatřil jedno z nejkrásnějších měst v Evropě – Budapešť. Seznámení s tímto pozoruhodným městem mi rovněž zprostředkovalo zkušenost, která byla pro většinu lidí ze SSSR neznámou. Třebaže byla Budapešť metropolí země patřící ještě nedávno do východního bloku, byl jsem velmi překvapen životní úrovní našich „bratrů spolubojovníků“, jejichž svoboda byla vykoupena mnoha životy a krví z řad našich dědů a pradědů.

Mnoho z vás by mohlo namítnout, že sovětské jednotky se nepodílely pouze na osvobození od fašistického Německa, ale že byly současně tím, kdo násilím vnutily zemím socialistické zřízení. Nicméně bych podobným „bojovníkům za svobodu“ rád připoměl, že hlavní odpovědnost nesou především nenasytní a mocichtivý zástupci maďarského národa, kteří zaprodali svojí zemi výměnou za získanou moc. Kromě toho je zde i fakt, že ještě před pádem socialistického režimu drtivá většina lidí v Maďarsku dobrovolně a bez námitek vstoupila do Komunistické strany Maďarska (všimněte si, že se nejednalo o Komunistickou stranu SSSR).

Samozřejmě, každý má v paměti události z roku 1956 v Maďarsku a s tím spojenou odpornou intervenci armád Varšavského paktu, nicméně, ve zmíněném paktu nebyla pouze armáda sovětská, ale i armády dalších zemí! Pokud mě paměť neklame, byly to právě jednotky východoněmecké armády, které způsobily největší „rozdruh“: vojáci stříleli bez varování do všeho, co se hýbalo.

Abych vnesl do celé situace jasno, je nutno vzít do úvahy, že zde stály dva proti sobě stojící nesmiřitelné systémy, které obviňovaly jeden druhého ze smrtelných hříchů, navzájem si dávaly nálepku „říše zla“ a tím ovlivňovaly občany daných zemí. A tak USA bylo ztělesněním zla pro obyvatele Sovětského svazu, v USA to bylo přesně obráceně. V té době už jsem neměl nejmenších pochyb o tom, že Sovětský svaz byl skutečnou říší zla, kde docházelo ke genocidě nejen ruského, ale i jiných původních národů.

Díky zmiňované tříměsíční zkušenosti v Německu (tehdy západním) jsem měl docela přehled o životě na západě. Jistě, Německo není USA, ale v jistém smyslu je velmi podobné. Zemi jsem nenavštívil coby turista, kterého v sovětské éře vodili za ručičku v rámci „seznamovacího programu“ odsouhlaseného vedením strany a KGB. Na rozdíl od nich, mě se podařilo nahlédnout pod pokličku a uvidět skutečnou povahu života Němců, a nebyl to ten život, který bývá vyobrazen na atraktivních pohlednicích. Třebaže v časech mé návštěvy už byla obě Německa sjednocená, stále používám termín východní a západní, protože v té době to socialistické stále vypadalo jako zastara. Bylo to zcela zřejmé, jakmile jsem přešel jejich hranici. Nezajížděl jsem sice do východoněmeckých měst, kvalita silnic a čerpacích stanic

však hovořila za vše. V žádném případě však nelze získat skutečný obrazek o životě v dané zemi pouze optikou turisty. Abyste mohli procítit tep jejího života, musíte tam zkrátka žít, přijít do kontaktu s místními a ne pouze s personálem hotelů a obchodů se suvenýry (tedy způsobem, kterým jí ogranizovaně zažívali turisté ze Sovětského svazu pod patřičným vedením). Pobyt v USA pak správnost mého postoje pouze potvrdil.

Ačkoliv nyní vidím, jak naivní jsem tehdy byl, jsem si jist, že jsem prostě potřeboval uvidět druhou stranu mince a udělat si celkový obrázek sám, a to takový, který by byl založený na osobní zkušenosti, protože informace z úst jiných mohou často být nepravdivé a lživé. Proto jsem si pro svůj vlastní úsudek musel do USA zajet osobně.

Ale tehdy v letadle jsem o tom nevěděl nic, byl jsem nedočkavý abych mohl spatřit dalekou Ameriku, kterou jsem znal pouze z filmů a prostřednictvím sovětské propagandy.

Spolu se Světlanou jsme letěli vstříc nejistotě, v Americe jsme nikoho neznali, pouze Věru Ivanovnu Orbelianovou, která nás do San Francisca pozvala poté, co jsem jí vyléčil z Bechtěrevovy choroby (*Ankylosing spondylitis*), kterou moderní medicína považuje za nevyléčitelnou. Nemoc jí přiměla procestovat půl světa aby našla kliniku, která by pro ni byla schopná něco udělat. Když jsem jí uzdravil, začala se o radost z uzdravení dělit se svými přáteli. Do Ameriky jsme tedy nejeli za památkami a turistickými atrakcemi, ale abychom nabídli léčebné kurzy lidem, kteří na nás čekali v naději na vyřešení jejich zdravotních problémů, tj. lidem z okruhu přátel Věry Ivanovny. Pokaždé když mi Věra Ivanovna volala ze San Francisca, neopoměla zmínit, jak jsou její přátelé ohromeni tím, co se jí stalo, jak jsou již netrpěliví, abych jim předvedl své léčitelské schopnosti. Protože Věra Ivanovna pocházela ze zámožné rodiny, domníval jsem se, že i její přátelé jsou na tom obdobně a budou moci za moje služby zaplatit. V podstatě jsme počítali s tím, že se v USA zdržíme tři až šest měsíců, určitě ne víc, leč život nás nasměroval jiným směrem...

Mezitím se letadlo vzneslo do výšin. Pro Světlanu to byla první cesta za hranice socialistického bloku. Měla zkušenosti pouze s návštěvou Československa a Polska a o návštěvě Ameriky pouze snila. Já jsem se vedle ní cítil jako „zkušený“ cestovatel díky předchozí návštěvě západního Německa a měl jsem za to, že jsme na objevování Ameriky připraveni. Bylo na tom zrnko pravdy, nicméně, mnohé z toho, co jsme uviděli mě zasáhlo neméně intenzivně. Jediná věc, která mě nemohla překvapit, byly přeplněné obchody, protože to už jsem viděl v Německu. Čekala nás nejistota a v kapsách jsme měli pár stovek dolarů – na ruské poměry hodně, na ty americké téměř bezvýznamná částka...

Letadlo přiletělo v čas což bylo hodně důležité, protože jsme museli přestoupit na letadlo do USA, které odlétalo z jiného montrealského letiště hodinu po našem přistání. Překvapivě rychle se nám podařilo získat zavazadla, prošli jsme pasovou kontrolou a vstoupili na kanadskou půdu. Světlaně se podařilo najít správný autobus a nastoupili jsme do něj jen pár minut před odjezdem. Pokud bychom ho nestihli,

letadlo by nám uletělo. Jen cesta autobusem trvala necelých 45 minut. My jsme na přesun měli hodinu, což byl čas mezi příletem a odletem.

Náš „maratón“, který začal na ambasádách, neskončil pouhým získáním víz! Vyskočili jsme z autobusu a běželi obtěžkáni zavazadli jako diví směrem k našemu terminálu. Ještě že byly všechny nápisy v angličtině a ne v nějakých čínských hieroglyfech. S velkým úsilím se nám podařilo přeběhnout snad půlku letištní haly směrem k našemu terminálu. Většina amerických a kanadských letišť je postavena do tvaru prstence a člověk se musí od jednoho terminálu k druhému dostat po jeho obvodu. Takže když minete potřebný terminál, musíte zase urazit dost velkou vzdálenost, abyste se k němu vrátili. Pokud máte dost času, není to žádný problém. My ho však měli málo, a to tak málo, že nebyl ani čas na to, hledat vozík na zavazadla a běželi jsme s kufry v ruce. Museli jsme vypadat komicky: dvě individua běžící jako o závod od jednoho terminálu k druhému, ověšení kupou zavazadel, které jsme oba vláčeli za sebou i na sobě. K našemu terminálu jsme dorazili naprosto vyčerpaní jen pár minut před odletem, nicméně jsme to zvládli a byli jsme předposlední pasažéři. Nějaká mladá černoška procházela pasovou kontrolou před námi a musela předložit svá zavazadla ke kontrole. My jsme zase museli vyplnit celní formulář, který byl celý v angličtině, pro mě to bylo to samé, jako kdyby ho psali mrtváni.

Ze strany personálu aerolinek se nám dostalo potřebné pomoci a nakonec jsme je zdárně vyplnili. Zavazadla nám ani nestihli zkontrolovat. Zabrali jsme naše místa a konečně si mohli vydechnout! To vše se stihlo odehrát za necelou hodinu mezi příletem a odletem! Cítili jsme se asi tak, jako by se cítil kdokoliv jiný po takovém běžeckém výkonu, takže když nám letuška začala nybízet něco k pití, poprosil jsem jí hned několikrát. Asi po dvou až třech hodinách, nepamatuji si to přesně, protože jsem si trochu zdříml, naše letadlo přistálo na letišti JFK v New Yorku a poprvé jsme vkročili na americkou půdu. Čekali na nás přátelé Konstantina Orbeliana. Byli jimi Nina Světlanovová, Konstantinova učitelka klavíru a Michael Okin. Dovezli nás do hotelu „Marriot“ na Broadwayi, tam jsem si nechali věci a vydali se na první „obhlídku“ New Yorku. Nina a Michael nás provedli po Broadwayi. Třebaže jsme hotel opouštěli docela pozdě, kolem jedenácté večer, ulice byly plné lidí a všude byla světla neonů a reklam. Ve srovnání s temnou Moskvou to bylo oslňující, téměř neuvěřitelné. Kromě toho bylo 30. prosince, jeden den před Silvestrovskými oslavami a i když bylo už po vánocích, stále bylo možno vidět vánoční výzdobu v plné parádě. Svítily a blikaly doslova milióny žárovek, bylo to úchvatné. Nikdy před tím jsme se Světlanou nic tak krásného neviděli. Ve vzduchu byl cítit sváteční duch. Prošli jsme pár přilehlých ulic a pak se posadili do kavárny.

Co nás rovněž ohromilo bylo množství černošských obyvatel. Jistě, i v Moskvě jste je mohli spatřit, například coby prominentní studenty, ale jistě ne v takovém množství. Působilo to na nás zvláště a musel jsem se doslova držet, abych je svými zkoumavými a nevěřícnými pohledy neuváděl do rozpaků. Také jsem nechtěl působit dojmem necivilizované osoby, kterou jak doufám nejsem.

Tak jsme se seznámili s New Yorkem, v hotelu se ještě jednou pokochali pohledem na noční město a ulehli k spánku. S Michalem Okinem jsme se domluvili, že nás vyzvedne následující den v 11 hodin. Náš spoj do San Francisca odlétal v pět odpoledne, zbývalo tedy dost času na to poznat město i během denního světla. Střed města působil jako skutečná kamenná džungle: samé mrakodrapy. Michael Okin nás ve smluvený čas vyzvedl a zašli jsme na společnou snídani do nedaleké kavárny. Během společné konverzace vytáhl fotografii svého syna a požádal mě, abych mu o něm řekl nějaké informace. S největší pravděpodobností byl Konstantinem o mých schopnostech patřičně informován.

Zeptal jsem se ho, co přesně chce o budoucnosti syna vědět. Zeptal se mě na pár věcí, já mu řekl co vidím a dal pár doporučení, co by se dalo udělat, aby se některé věci mohly změnit. Moje informace pro něj byly jako blesk z čistého nebe, nicméně, i když se později pokusil něco změnit, syn ho nevyslyšel. O tom jsem se dozvěděl až mnohem později, v roce 2003, kdy jsem s ním opět osobně setkal na oslavě narozenin Věry Ivanovny. Řekl mi, že se stalo přesně to, co jsem mu před mnoha lety předpověděl, což ho velice šokovalo. Nemohl porozumět tomu, že jsem byl v několika minutách schopen předpovědět události s ním spojené na deset let dopředu pouze na základě fotografie.

Pro mnoho lidí je to něco za hranicemi jejich chápání, třebaže pro lidi, kteří umí číst **skrz fotografii** to není nic těžkého. Jde o to, že existuje přímé spojení mezi člověkem a fotografií. Je pouze potřeba získat hologram člověka s pomocí fotografie, čímž lze získat informace o jeho zdraví, minulosti, přítomnosti i budoucnosti! Pro člověka, pro kterého je to vše za hranicemi chápání, protože mu moderní věda na školách a univerzitách doslova vtloukla do hlavy falešné koncepty, je zkráka nemožné uvěřit tomu, že lze všechny tyto informace vyčíst z fotografie. Překvapení lidí je pak pochopitelné, protože většinou takové záležitosti řeší se „specialisty“, kteří si jen myslí, že vlastní nějaké paranormální schopnosti, přičemž se ve skutečnosti mýlí nebo vědomě podvádí. V případě těch prvních se jedná o potenciální klienty psychiatrických zařízení, u těch druhých pak jde o potenciální „klienty“ vězeňských zařízení.

Bohužel, existuje mnoho lidí řadících se do první nebo druhé skupiny, ale nejnebezpečnějším faktem zde je, že je jejich přehanné ambice tlačí dostat se za jakoukoliv cenu na TV obrazovky, vytěsňují ty, kteří opravdu něco umí, ale nemají dostatek drzosti, aby nahlas křičeli: „Podívejte! Dokázal jsem to! Podívejte! To je moje práce!“ Navíc ti, kdo kontrolují masmédia, potřebují buďto zjevné podvodníky nebo lidi s nějakou duševní poruchou, aby mohli těm ještě spícím ukázat, že vše týkající se paranormálních jevů není nic než hromada nesmyslů, používají tyto individua jako příklady. Síly na planetě se bojí o těchto věcech mluvit pravdu, protože by to lidem dovolilo probudit se a přestat být ovce!

Takže, dal jsem Michaelovi informace o osudu jeho syna, načež jsme se my tři a Nina Světlanovová vydali na exkurzi. Ukázali nám centrum New Yorku a Central Park, ale nebyl čas na cokoliv dalšího, protože jsme museli chytit náš let do San

Francisca v 17 hodin. Dostali jsme se včas na letiště, beze spěchu prošli odbavením, poděkovali naším průvodcům za jejich čas a usadili se v letadle. Dostalo se do San Francisca zhruba v 23.00 ten den. Skrze okénko přistávajícího letadla jsme viděli myriády světel San Francisca a dalších měst zálivu, která vypadala jako vánoční osvětlení na pozadí tmavého moře a tato fantastická krása nás ohromila. Letadlo udělalo nad zálivem oblouk a začalo jít na přistání ... za několik dalších minut jsme konečně dosáhli našeho cíle – San Franciska!

Na letišti jsme se setkali s Georgem Orbelianem, Konstantinovým starším bratrem. Nikdy jsme ho osobně ani na fotce neviděli a mimoto, mladšímu bratru se nepodobal, ale ačkoliv tam bylo mnoho lidí čekající na pasažéry, přistoupili jsme přímo k němu a představujíc se, zeptali jsme se, zdali čeká na nás. Potvrdil že ano a společně jsme šli pro zavazadla. V časech našeho příletu rozuměl George rusky celkem dobře, ale kvůli nedostatku hovorové praxe nemluvil plynule, v jeho rodině se mluvilo hlavně anglicky.

Ručičky hodinek se blížili ke dvanácté, když jsme se dostali k jeho autu a na přivítání nového roku v San Franciscu zbývala méně než hodina. Cítili jsme se nesví, protože aby nás vyzvedl na letišti, George musel opustit novoroční párty a své hosty. Abychom nepřišli k hostitelům na silvestrovské oslavy naprázdno, koupili jsme ještě v Moskvě velkou krabici čokolád. Cestujíc poprvé nočním San Franciskem, dorazili jsme k domu našeho průvodce. Když jsme vstoupili dovnitř, byli jsme ohromeni kompletním tichem, které jasně signalizovalo, že zde žádná novoroční oslava není. V domě byl ozdobený strom, ale nebyli tam ani hosté, ani slavnostní stoly. Byli jsme velmi překvapeni. Se Světlanou jsme si vyměnili pohledy, ale neřekli nic. Slyšíc hluk přijíždějícího auta, vyšla Georgova manželka Marsha, ospalá a v županu. Popřála nám šťastný nový rok a nabídla něco k snědku po dlouhé cestě. Uvařila vodu, nabídla nám sačkovaný čaj a „specialitu domu“, ovesnou kaši (*porridge*). S radostí jsme vypili čaj, ale na ovesnou kaši jsme se museli přemáhat. Nechtěli jsme hostitelce dát najevo, že nám to nechutná a statečně jsme zdvihali lžičku k ústům, zapíjejíc to čajem. Předali jsme jí krabici čokolád a poděkujíc nám, odebrala se do postele, aby navázala na přerušené sny.

George s námi strávil nějaký čas a pak nám ukázal, kde je ložní prádlo a jak se v obývacím pokoji správně rozloží pohovka. Když se rozložila, vyšlo najevo že budeme spát skoro na podlaze. Mezi námi a podlahou byla jen tenká vrstva rozložené pohovky. Ale jak se říká, spánek na tvrdém povrchu je zdravý a navíc jsme byli velmi unaveni a po nalezení koupelny jsme také ulehli k spánku. Takto jsme přivítali rok 1992 (což se dramaticky lišilo od toho, jak jsme nový rok byli zvyklí vítat v Rusku) a strávili naši první noc v San Francisku. Ráno jsme pohovku složili do původní polohy a začali plánovat naše další aktivity. George nás představil svým tříletým synům, dvojčatům, klukům Craigovi a Wadovi. Podobně jako Marsha nerozuměli slovo rusky a těžce vyslovujíc naše pro američany nezvyklá jména, šli s jejich mámou do mateřské školky, jež se v USA z nějakého důvodu nazývá škola.

Marsha měla tmavě modré Volvo v němž nás George vyzvedl na letišti. Sám

měl malý nákladňák (*truck*, čtyřmístné auto větších rozměrů s korbou, pozn. překl.). Jak jsme později zjistili, Marsha nepracovala. Jejím úkolem bylo vzít ráno děti do „školy“ a ve čtyři odpoledne je zase vyzvednout. Georgova rodina vlastnila několik nájemních domů. Georgova práce spočívala v kontrole správců těchto domů, řešení všech sporných otázek, placení výdajů a samozřejmě sbírání měsíčních nájmů, které přebíral od správců. Lidi kteří pro něj pracovali si vybral velmi dobře a měl proto dost volného času.

Když se Marsha vrátila z odvozu dětí do „školy“, „zrekvíroval“ její auto aby nám ukázal město a poprvé jsme viděli San Francisco za dne! Většina domů měla jedno nebo dvě podlaží. Ohromil nás fakt, že byly postaveny velmi blízko sebe bez jakéhokoliv prostoru mezi a celý blok domů vypadal jako jedna velká stavba. Bylo to velmi podivné a pro nás nepochopitelné, zvláště když každý dům vypadal jinak než ten sousedící. Měly fasády jiných barev a často vypadaly velmi odlišně. Některé byly jednopatrové, jiné dvoupatrové, některé měly garáž nebo garáže, jiné ne. Měli jsme pocit, jako kdyby někdo vzal domy různých druhů a barev a naskládal je k sobě zeď na zeď bez jakékoliv péče o krásu a harmonii. Brzy jsme zjistili důvod takové podivnosti. George nám řekl, že půda je v San Franciscu velmi drahá a většina lidí si nemůže dovolit okolo domu volný prostor. Každý dům měl vzadu malý kousek země zkulturnovaný podle schopností a vkusu vlastníka.

Když jsme se George zeptali, zda jsou v San Franciscu i normální domy, vzal nás do slavného Sea Cliff, čtvrti vkusných vil postavených na pobřeží s nádherným výhledem na záliv a Golden Gate Bridge či pacifický oceán, který jsme viděli prvně v životě a ihned jsme George požádali, aby nám ho ukázal. Nejdříve nás vzal na městskou pláž. Počátkem ledna tam byla teplota 10 – 12 stupňů celsia. Mimochodem, museli jsme se přizpůsobit americkému měrnému systému jednotek, kdy například pro nás obvyklých 21 stupňů je 71 stupňů Fahrenheita. V lednu 1992 tam tedy bylo podle našich konceptů velmi teplo a podle amerických konceptů velká zima.

Ve skutečnosti v San Franciscu teplota téměř nikdy neklesá pod bod mrazu (32 F); nikdy tam nemají sníh, ani v zimě; rostou tam palmy a jiné teplomilné rostliny. Vše to pro nás bylo velmi nezvyklé. Byli jsme po několik dní prováděni po okrajích města na břehu Pacifiku a vše pro nás bylo nové a nezvyklé. Jednoho dne nás George vzal na rozhlednu, která nabízela panoramatický pohled na Golden Gate Bridge, město San Francisco a známou pevnost Alcatraz. Mimochodem, most není zlatý, ale červený. Jméno má díky tomu, že když byl postaven, byl natřen zlatou barvou.

Jeden den byla naší průvodkyní Marsha a rozhodla se nám ukázat známou čínskou čtvrť China Town. V téhle čtvrti jsou jen čínské obchody a restaurace, všechny nápisy jsou v angličtině i čínštině a pochopitelně je zde mnoho číňanů a turistů. Bush Street sloužila jako hranice mezi China Town a centrem města. Ulice nebyla pojmenována na počest prezidenta Bushe seniora a nevím, proč byla pojmenována takto. Jdete po této ulici, která vypadá jako jakákoliv jiná ulice a najednou... spatříte oblouk s draky! Za ním jsou obchody s čínskými „starožitnostmi“

z nichž většina je vyráběna v moderní Číně nebo v některé z ilegálních čínských továren v San Francisku. Avšak někdy je i zde možné najít něco, co je vskutku autentické a zajímavé. Takže, jdete po typické americké ulici, projdete obloukem a ... získáte téměř kompletní iluzi, že jste nějak byli přeneseni do Číny: jsou tam jen čínské obchody s čínským zbožím a číňané za pulty; početní návštěvníci těchto obchodů jsou také Číňané a mezi sebou mluví čínsky, a jedině turisté a jejich vzhled vám říká, že jste stále v Americe. V čínských restauracích připravují čínští kuchaři čínská jídla a menu je také v čínštině (a angličtině). Ve zkratce, je to kousek Číny na americké půdě a jak jsme také později zjistili, Číňané tam žijí podle svých čínských zákonů, podvolujíc se americkým zákonům jen naoko. Byly to známé čínské Triády, jež v Malé Číně (China Town) doopravdy vládly...

Světlana a já jsme čínské zboží nikdy neviděli, zvláště autentické starožitnosti, které byly opravdovými mistrovskými díly. V jednom z těchto obchodů nám Marsha ukázala sošky amerických Indiánů a zmínila, že George tento druh sošek sbírá. Vyměnili jsme si pohledy a jednu z nich koupili, představovala náčelníka kmene. Jeho čelenka byla velmi dovedně zhotovena ze skutečných pírek a dřevěná soška s touto čelenkou a oděvem indiánského náčelníka vypadala velmi zábavně. Naštěstí pro nás stála jen padesát dolarů a byli jsme schopni ji koupit (protože sovětští úředníci nám povolili jen dvě stě dolarů na osobu). Chtěli jsme Georgovi poděkovat za pohostinnost a tento druh dárku nám připadal velmi vhodný. Byli jsme tím, co následovalo, zmateni...

Když Marsha uviděla sošku v našich rukou, pochopila k čemu jsme ji koupili a řekla, že si během deseti let manželství **takto drahý dárek** nikdy nedovolila koupit! Její slova nás zmátla – padesát dolarů je drahý dárek?! Cítili jsme se kvůli tomu, že jsme nemohli pořídit něco mnohem lepšího velmi nesví a kdyby nebylo našeho „dolarového“ omezení, našli bychom něco skutečně hodnotného. Ale ukázalo se, že pro američanku z dobré rodiny (její dědeček byl zakladatel slavné Stanfordské univerzity) byl dárek v ceně padesáti dolarů nemyslitelný luxus! Přišlo nám to divné. Po pravdě, za denní jídlo utratili mnohem více! Takovou mentalitu jsme nemohli pochopit a trvalo nám velmi dlouho si zvyknout na „podivnosti“ Američanů, kteří měli raději o padesát dolarů na účtu více, než je utratit za různé maličkosti, i když o ně velmi stáli! Jistě, ne všichni Američané jsou takoví, ale drtivá většina z nich uvažuje přesně tímto způsobem! Ruský způsob života a kultura se od svých amerických protějšků dramaticky liší, přičemž americká kultura ve skutečnosti neexistuje, ale je tavícím kotlem kultur různých lidí a zemí. Navíc jsou v této „směsi“ zkombinovány zdaleka ne nejlepší elementy různých kultur a tradic. Člověk by si jistě přál, aby to bylo jinak, ale to se bohužel nestalo. V Americe je relativně úzká vrstva vysoce vzdělaných lidí, kteří o světových kulturách znají mnoho. Běžní Američané celkově dobře vzdělaní nejsou. Kromě toho je v jejich vzdělávacím systému velmi podivná deformace: žáci tráví mnoho času studiem vyhynulých druhů, hlavně dinosaurů, jejichž jména musí znát nazpaměť. To není jediná podivnost, kterou jsem ve vzdělávacím systému USA objevil. O jiných podivných věcech budu

psát později.

Zjistil jsem také, že mnoho Američanů má představy o Rusku na úrovni mýtů. Často se nás ptali, zda je pravda, že v Moskvě se po ulicích volně procházejí medvědi, a téměř všichni byli přesvědčeni že v Rusku je velmi zima, včetně léta. Když jsem jim řekl, že v Rusku je v létě velmi teplo dokonce i za polárním kruhem (ačkoliv jen tři měsíce v roce), byli velmi překvapeni. Byl jsem tím, jak málo toho věděli o Sovětském svazu a následně o Rusku, tak překvapen. Jediní ruští spisovatelé, o nichž většina Američanů věděla, byli L.N.Tolstoj a F.M.Dostojevský, který byl v USA zvláště populární. Ale všechna tato zjištění měla teprve přijít, tehdy jsme teprve začínali naše postupné seznamování s pro nás neznámou Amerikou.

Druhý nebo třetí den po našem příjezdu jsme se setkali s Věrou Ivanovnou, která vyjádřila radost z toho, že jsme do USA mohli přijet. Potvrdila, že její přátelé netrpělivě čekají až se se mnou budou moci setkat a až se stanou mými pacienty. Mými prvními pacienty byly Georgovi děti, George sám a jeho žena Marsha. A samozřejmě, také Věra Ivanovna. Tříletí kluci neustále dostávali nachlazení a chřipku a jejich nosy byly neustále zablokovány a rychle se u nich rozvíjela stafylokoková infekce. Jedním z hlavních důvodů byl fakt, že rodina v zimě „šetřila“ - téměř nevytápěli dům. Pouštěli topení na velmi krátkou dobu, půl hodiny, hodinu maximálně. Ačkoliv jsou v San Franciscu velmi teplé zimy, blízké studené vody Pacifiku způsobovali v domě vlhkost. Také v zimě větší část města neustále zakrývají mlhy, což vlhkost ještě zvyšuje, a „kouzlo“ tohoto jsme pocítili na vlastní kůži, hlavně Světlana.

Háček byl v tom, že jsme byli ubytováni v místnosti, jež měla okna téměř přes celou stěnu. Měly jen obyčejné sklo a mnoho škvír, což vytvářelo ideální podmínky pro neustálý průvan. A protože jsme spali skoro na podlaze, průvan byl silně cítit a vyústil u Světlany v silný zánět čelistní kosti, jež jí způsobil mnoho utrpení. Samozřejmě jsem s ní pracoval, ale hnis, který se v důsledky zánětu tvořil musel místo opouštět skrz dásně, což je velmi bolestivý proces. Ale zánětlivý proces se nesmí nechat bez pozornosti, protože by pokračoval a poškodil zuby a kostní tkáň čelisti. Když se poblíž povrchu dásní nashromáždil hnis, Světlana se rozhodla proces uvolnění hnisu a bolesti urychlit, vzala své manikurní nůžky absces propíchlá namísto toho, aby počkala, až se to stane v důsledku mé práce.

Někdo se může ptát, proč je nutné na problému pracovat, když je proces léčení tak bolestivý. Věc se má tak, že když je pozorován zánět, zvláště v kostní tkáni, akutní bolest je vždy přítomna v aktivní fázi procesu, ale hnis, jež se v důsledku zánětu objeví, nezmizí, zůstává v kostní tkáni a pokračuje v ničení živých buněk kosti a dásně; proto je velmi důležité ho vyloučit. Jak je zřejmé, nepoužívám pro to skalpel nebo nějaký jiný ostrý nástroj, ale přinutím hnis proniknout skrze dásně v místech, kde obklopují zuby. To je nejkratší a nejrychlejší cesta, jak může hnis přirozeně opustit tělo.

Někdy je tedy třeba pro zbavení se problému projít bolestí. Ale tato bolest netrvá dlouho a je jen postranním jevem odstranění vážného problému. Někdy může být

velmi intenzivní, hlavně když se práce dělá rychle. Bolest není ve skutečnosti nic jiného než signál mozku a aktivitách procesů v těle a čím je kvalitativní změna tkání rychlejší, tím je signál bolesti jdoucí skrze nervy do mozku silnější. Při normálním průběhu událostí jdou kvalitativní změny tkání negativním směrem a signály informují o poškození. Čím větší bolest, tím se dějí vážnější negativní změny v lidském těle a nejen lidském. Při obnově poškozených orgánů je v řadě případů nutno zrychlit výměnné procesy stokrát a někdy i tisíckrát a desetitisíckrát. Lidské tělo na tyto pozitivní změny reaguje bolestí, protože tyto procesy při normální situaci **nikdy** nejdou pozitivním (z hlediska těla) směrem a jakákoliv změna v práci lidských orgánů vyústí jen ve zhoršení stavu organismu, ne obráceně! Proto lidské tělo nemá „speciální“ nervové signály pro případ renovace poškozených orgánů a vždy na změny reaguje bolestí. Když pracuji tak se samozřejmě takovoto „přehlédnutí“ matky přírody snažím obejít, ale někdy je nemožné bolest odstranit úplně aniž by se zastavil také léčebný proces.

Přejíc Světlaně co nejrychlejší úlevu, pracoval jsem s maximální rychlostí a to samozřejmě Světlaně způsobovalo velké bolesti. Když jsem ji jedno ráno viděl vycházet z koupelny s manikurníma nůžkami, zeptal jsem se, co s nimi dělala. Odpověděla, že už byla bolestí tvořícího se abscesu znechucená a unavená a tak mu „trochu“ pomohla zvenčí. Nuže, naše seznamování se San Franciskem bylo také poznamenáno Světlaniným zánětem čelisti.

Mysleli jsme, že jako hosté budeme v takových podmínkách přebývat jen pár dní a později nám Orbelianovi poskytnou jednopojový byt v jednom z jejich domů, ale nestalo se tak, i když volné byty měli, ale žádné nám nenabídli. S největší pravděpodobností byly v myslích lidí, kteří nás pozvali, možné finanční ztráty, i když pronájem jednopokojového byt v centru San Franciska stál mezi \$650 a \$750 měsíčně! Asi si mysleli, že když jsem nenastolil otázku plateb za mou práci, nebylo si s tím třeba dělat starosti. Nejspíše pro ně bylo takové smýšlení velmi výhodné. Je pravděpodobné, že chyba byla i na mé straně: cítil jsem se velmi nesvůj říkat si o platby, ale jim zase nepřipadlo nic divného na tom, že se mě na to nezeptali.

Tak či onak, v několika dnech jsem potkal ony lidi, kteří podle Věry Ivanovny na můj přílet netrpělivě čekali. Jak se později ukázalo, byli to převážně sovětští emigranti z druhé (po druhé světové válce) a třetí vlny a většina z nich nebyla z dobře situovaných rodin, předpokládal jsem. Všichni můj příchod velmi nadšeně vítali, chodili pravidelně na má sezení a potvrzovali, že se po mé práci cítí velmi dobře! Pracoval jsem s nimi dál, ale peníze se nám velmi rychle tenčily navzdory našemu úsilí zacházet s nimi opatrně. Jednoho dne, kdy již bylo téměř vše pryč a mí pacienti o platbách dál hrdě mlčeli, rozhodl jsem se převzít iniciativu. Když jsem se zeptal, kdy mi plánují zaplatit a že bychom se měli dohodnout na nějaké sumě, z „nějakého“ důvodu na další sezení nikdo nepřišel. Nepovedlo se jim přijít ani další den a po Georgovi mi vzkázali, že jim bohužel má práce nepomáhá! Myslím, že není třeba jakýchkoli komentářů...

Neměl jsem tedy ani jednoho pacienta. Jistě, byl jsem takovým nečestným

jednáním znechucen, ale nehodlal jsem nikoho prosit, aby pokračoval v léčbě. Když se Věra Ivanovna dozvěděla, jak se všichni její chráněnci zachovali, trochu lamentovala a to bylo vše. Věra Ivanovna udělala ještě jednu další věc – dala mi skrze George za její léčbu pět set dolarů, považujíc to za dostatečné. To bylo naposled, co mi Orbelianovi za mou práci cokoliv zaplatili. Ve skutečnosti kontroloval rodinný rozpočet Harry Orbelian a ten nerad utrácel, ani když se jednalo o záležitosti zdraví jeho vlastní ženy, nebo zdraví členů jeho rodiny, syna a synovy rodiny.

Ale rozhodl jsem se v léčení Orbelianových pokračovat a George mi na oplátku nabídl pomoc v mých záležitostech. Probral jsem to se Světlanou a rozhodli jsme se, že to bude nejlepší cesta z naší celkem nepříjemné situace. George si rychle obnovil své dovednosti v mluvené ruštině a mohl překládat má slova do angličtiny zcela správně, což pro mě tehdy bylo důležité, protože moje angličtina, mírně řečeno, měla spoustu prostoru pro zlepšování. „Učil“ jsem se angličtinu na škole a pak na univerzitě, ale bylo by mnohem lepší, kdybych se ji neučil vůbec.

Háček tkví v tom, že jsme byli vyučováni cizím jazykům naprosto špatným způsobem. Studium angličtiny začínalo na základní škole v páté třídě. Nejprve se mi předmět velmi zamlouval, to když jsme se učili slova, která představovala reálné objekty okolo nás. Avšak bez toho, aniž by nás nechali vytvořit minimální potřebnou slovní zásobu podstatných jmen, jak se přirozeně děje, když se dítě učí mluvit, začali jsme se učit abstraktní výrazy, které v našich hlavách nevyvolávaly žádné asociace. K tomu bylo přidáno studium anglické gramatiky, když ještě nebyl vytvořen minimální lexikální základ. Ve skutečnosti, nikdo nezačne učit dítě gramatiku jeho rodného jazyka, když dítě teprve začne vyslovovat první slůvka. Nikoho taková absurdita nenapadne! Ale jak se jakýkoliv začátečník studující cizí jazyk liší od dítěte!? Po lingvistické stránce se neliší téměř nijak.

Takže, nám, „dětem“ co se týká anglického jazyka, schopným jen vyslovit pár slov, byla do hlav „bušena“ anglická gramatika, byli jsme nuceni číst a překládat z mého pohledu naprosto idiotské články o hnutí mladých ve světě, komunistické straně a Komsomolských kongresech a podobný druh pitomostí, o něž jakékoliv normální dítě nemá nejmenší zájem. Přinejmenším pro mě to nebylo ničím zajímavé. Naše angličtinářka na základní škole byla navíc naše třídní, která větší část hodiny často věnovala třídním záležitostem namísto výuce. Navíc byla často nemocná a mnoho hodin jednoduše přišlo nazmar; kdy k nám chodili učitelé na záskok, ale měli jsme skoro každou hodinu někoho jiného.

Nám dětem se situace velmi líbila: s méně hodinami jsme mohli jít dříve domů a věnovat se našim „velmi důležitým“ záležitostem. Ve zkratce, brzy se pro mě stalo studium angličtiny nesmyslným úkolem, přestal jsem ji vnímat jako živý jazyk a tento předmět se pro mě stal „mrtvým“, protože výuka byla téměř nulová. Promarnilo se mnoho času a ačkoliv jsem měl z angličtiny dobrou známku, byla výsledkem mé dobré paměti: stačilo mi, aby někdo diktoval překlad textu a byl jsem si ho schopen vybavít třeba o rok později, pokud jsem text někde zahlédl. Na střední škole jsem

neměl rád výuku angličtiny, i když jsme měli velmi profesionálního učitele, který byl také velmi dobrý člověk. Počáteční nechuť k angličtině bohužel nezmizela a vynechal jsem spoustu materiálu.

Tak se stalo, že kromě několika základních frází a také znalosti anglických čísel, jejichž formování mi byla naprosto jasné, v mém anglickém “zavazadle” nebylo nic. S touto “znalostí” angličtiny jsem dorazil do USA. Brzy po příjezdu se Mark, bratr Georgovy ženy, stal mým pacientem a pamatuji si na jeden den, kdy jsem s ním prohodil několik vět anglicky, načež řekl: “Teď konečně chápu, jaká je moje ruština!” V USA jsou školy, kde “studují” ruštinu téměř stejným způsobem, jako jsme my “studovali” angličtinu, jestli ne hůře, což jsem později zažil. Světлана mluvila anglicky poměrně dobře a měla britský přízvuk, ale... dlouhou dobu se bála anglicky mluvit, protože jí připadalo nemyslitelné dopustit se chyby. Proto Georgeova nabídka přišla velice vhod.

Brzy po popsáních událostech jsem šel do takzvané Americké Univerzity (College) Tradiční Čínské Medicíny. Její hlavní kancelář byla umístěna v prestižní budově na Van Ness Street. V ní byly ale jen ordinace a Univerzita s takovým pompézním názvem byla umístěna v malé kanceláři, která sestávala z čekací místnosti a dvou místností, z nichž jedna byla jen o fous větší než druhá ... tolik k „Univerzitě“! Zní to velmi důležitě, hlavně na vizitkách, ale ve skutečnosti to byla jen malá kancelář se třemi místnostmi.

Setkali jsme se s hlavou institutu panem Howardem Harrisonem, který uspěl v oficiálním uznání čínské akupunktury v USA a zdravotní pojišťovny musely platit účty každého klienta, které se rozhodl podstoupit kůru akupunkturou. Zdravotní pojištění a vše s tím spojené byl pro nás další neobvyklý jev.

Později jsem si často všiml, že když zákrok nehradila pojišťovna, většina Američanů ho nepodstoupila. Byl jsem svědkem velmi zvláštních, mírně řečeno, případů, kdy člověk, vědíc, že by musel zaplatit z vlastní kapsy, zvolil státní nemocnici jen protože to pojišťovna hradila, i když by mu tam třeba amputovali ruku nebo nohu! To je lepší žít bez ruky nebo nohy, ale nemuset nic platit?! Takový postoj by byl pochopitelný, kdyby člověk měl málo nebo žádné peníze, ale takovou mentalitu měli dokonce i američtí milionáři! Jestliže je něco zdarma, všichni jsou šťastní, ale když se musí platit, je lepší použít zdravotní pojištění navzdory faktu, že aktivity moderní medicíny mohou poškodit zdraví! Myslím že je velmi atraktivní, že zdravotní pojištění stojí měsíčně jen malou sumu (v závislosti na typu); a zdravotní pojišťovny hradí léčbu, buďto celou sumu nebo její velkou část ... a tedy kapsu jedince opouští relativně málo peněz, což je rozhodující faktor!

Zdravotní pojištění hradí celou nebo skoro celou sumu díky faktu, že miliony lidí platí malou sumu měsíčně, ale jen pár desítek tisíc z nich onemocní! Avšak bylo by chybou myslet si, že zdravotní pojišťovny provozují charitu. Jestliže se rozhodnou, že na vás utratily více, než plánovaly, ihned vám pojistku zruší a to se stane právě tehdy, když začnete mít nějaké vážné problémy, což není překvapující, protože pojišťovny na svých klientech vydělávají. Pokud máte slepé střevo, operace

bude zaplacená bez problémů, ale pokud dostanete například rakovinu prsu, utratí na vás kolem padesáti tisíc dolarů a poté vaše zdravotní účty přestanou platit, zrovna když je potřebujete nejvíce! Jestliže nemáte pojištění, prodají vám auto nebo dům a vezmou všechny cennosti, aby jimi pokryli účty. Jestliže nemáte nic cenného, bude vám pomoheno jen v tzv. veřejných nemocnicích, kde jsou podmínky a služby mnohem horší a pacientovi je věnována menší pozornost, protože lékaři pracují přinejmenším s desetinásobným počtem pacientů než v placených klinikách.

Ale ani v tomto případě není péče zadarmo! Každá pracující osoba v USA platí celý život daně (než vážně onemocní), jejichž část jde přesně za tímto účelem! A to není vše! Jestliže vám byla poskytnuta lékařská péče a nemáte ji jak zaplatit a není vám co vzít, neznamená to, že jste „ošidili“ doktory! Pokud se vám povede léčbu přežít a povede se vám najít si práci, jakmile získáte příjem, půjde jeho větší část každý měsíc na platbu zdravotních účtů s velmi markantním úrokem navíc! Udělají to navzdory všem vašim protestům! Takže, po takové léčbě je lépe zemřít hned a tedy doktory skutečně „ošidit“, nebo zůstat do konce vašich dnů bezdomovcem; v druhém případě vám „milosrdný“ stát dá sociální dávky!

Takové jsou „radosti“ „svobodného“ a „spravedlivého“ „demokratického“ světa! A dotkl jsem se jen jednoho aspektu: jak medicína „pomáhá“ lidem! Mimochodem, pojišťovny, zvláště zdravotní, jsou v USA ty nejbohatší společnosti a myslím, že je zřejmé, jak si na to „vydělal“. Jsou zdravotní pojistky, podle nichž na vás může být během celého života utraceno až dvacet milionů dolarů (ne více), ale je tady jedno malé „ale“ – musíte měsíčně platit takové sumy, jaké si může dovolit velmi málo lidí. Jak můžete vidět, volby jsou poněkud omezené.

O těchto věcech jsem se pochopitelně dozvěděl až později, ale v začátcích mého pobytu v USA jsem byl neustále překvapován otázkou: „Jsou vaše služby hrazeny z pojištění?“ Když se lidé dozvěděli, že ne, mnoho potenciálních klientů zmizelo jako pára nad hrncem...

Tedy, setkali jsme se s panem Harrisonem a nabídl mi požívání jedné z místností jeho kanceláře pro příjem klientů a také zprostředkování plateb od pacientů skrze jeho firmu. Touto dobou jsem měl několik platících pacientů. Když ti, kteří tak nedočkavě čekali na můj příjezd, zmizeli ihned potom, co se dozvěděli o nutnosti placení, George a Marsha mi nabídli pracovat s některými s jejich rodinných příslušníků a známých, ale varovali mě, že nemají moc peněz. Mými prvními platícími pacienty byli Marshin bratr a jeho sestra a jejich přátelé, sezdaný pár. První jmenovaní přicházeli do Georgova bytu, zatímco manželský pár docházel do kanceláře na Van Ness Street.

Pamatuji si jeden vtipný případ související s pro nás neznámými americkými zvyky. Po setkání s Howardem Harrisonem jsme šli všichni do restaurace, abychom naše seznámení více „potvrdili“. Byla to naše první návštěva v americké restauraci. Marsha, která žila několik let v Indii, zvolila indickou restauraci. Já ani Světlana jsme o indické kuchyni neměli nejmenší ponětí, menu bylo anglicky ale „neřeklo“ mi nic ze dvou důvodů – neuměl jsem anglicky a i kdybych uměl, jména jídel by mi řekla

málo, alčkovliv bylo každé jídlo doprovázeno popisem ingrediencí a přípravy.

George nám vysvětlil kompizici toho či onoho jídla, ale nebyl nám schopen říct, **jak** bude připravováno! Ve zkratce, každý si objednal jídlo které nám brzy přinesli a večere začala. Není bez zajímavosti, že to, co my obvykle nazýváme „obědem“ Američané nazývají *lunch* nebo druhá snídaně (*second breakfast*) a to co my obvykle nazýváme „večeří“ oni nazývají „obědem“ (*dinner*); dokonce i když se k jídlu posadí v jedenáct v noci. Nuže, „oběd“ začal, doprovázen hovorem a tomto a tamtom. Howard se Marshy ptal na její léta strávená v Indii a občas se na něco skrze George zeptal nás. Indické jídlo se pro nás ukázalo mirně řečeno neobvyklým a tak jsme jen trochu „uždibovali“. Když večere skončila, byli jsme šokováni tím, co následovalo. Když všichni dojedli, mr. Harrison zavolal číšníka a všech se zeptal, zda si budeme brát zbytky jídla, a obdržíc od všech zámítavou odpověď, požádal ho, ať mu všechno zbylé jídlo zabalí do pytlů! Zmíněný to vše udělal bez jakéhokoliv překvapení, což značilo, že to pro něj bylo naprosto normální, ale my jsme na to hleděli s naprostým ohromením.

Když jsme se později vrátili „domů“ zeptali jsme se George, který nám to vysvětlil. Brát si domů zbylé jídlo z restaurace byla v Americe vcelku normální věc. Obvykle bylo ohříváno a jezeno později doma, někdy ho lidé chtěli zabalit do pytlíků na psí jídlo, ale i když jsem osobně nebyl nikdy svědkem, že by bylo doopravdy dáno psům, připouštím, že se to mohlo dít. Není v tom nic špatného, ale my, narození a vychováni v SSSR jsme to shledali velmi překvapujícím, zvláště když mr. Harrison sebral zbytky jídla i od ostatních stolovníků. V SSSR jsem moc často do restaurací nechodil, na rozdíl od Světlany, která měla koncertní turné po celé zemi a často se jinak než v hotelích a restauracích stravovat neměla. Avšak navzdory mé skromné a její bohaté zkušenosti s návštěvami restaurací, byli jsme zaraženi: pro sovětského člověka by takovýto druh chování byl urážlivý a ponižující! Já osobně v tom nic špatného nevidím: je to jen fakt, že když něco člověk ve svém kulturním prostředí nikdy nepozoroval, uvede ho to do rozpaků.

Je další americký zvyk, který pro nás byl překvapivý. Je to zvyk, že všichni všechny neustále objímají, dokonce skoro neznámé lidi: člověk vás vidí podruhé v životě a přitiskne si vás na hrud', jak muži tak ženy. V SSSR jsme byli zvyklí považovat za normální objímání mezi klukem a dívkou nebo dobrými přáteli, kteří se dlouho neviděli a tedy vyjadřovali radost se vzájemného shledání. Američané objímají všechny a stále. Je to norma chování, podobně jako v Rusku potřásání rukou mezi muži a polibek ruky ženě. Mimochodem, Američan nikdy ženě nepolíbí ruku; přinejmenším jsem to neviděl za svůj patnáctiletý pobyt ani jednou. Zpočátku nás tyto obecné objetí silně překvapovaly a uváděly do rozpaků, ale když jsme pochopili, že se jedná jen o zvyk a není to spojeno s intimními pocity (což naopak v Rusku s těmito pocity a chováním spojováno je, co se týká objetí muže a ženy), začali jsme na ně reagovat s větším klidem. Tyto objetí navíc byly v drtivé většině případů jen symbolické; nenesly žádné pocity nebo emoce, nebo žádné intimní implikace. Na začátku nám však tento druh chování, jako zástupcům jiné kultury, přišel velice

podivný.

Když jsme se s mr. Harrisonem dohodli, George nás téměř každé ráno vozil do Van Ness Street a Světlana a já jsme šli do kanceláří Americké Univerzity Tradiční Čínské Medicíny. Na začátku jsem měl jen dva nebo tři pacienty a v malé konzultační místnosti proto trávil nanejvýš dvě hodiny. Ve skutečnosti jsem na sezení se dvěma či třemi pacienty tolik času nepotřeboval, ale pacienti chodili v dobu, kdy to vyhovovalo jim, a ačkoliv jsem se snažil vše organizovat tak účelně, jak to bylo možné, přece jsem někdy musel na dalšího pacienta čekat hodinu.

Velmi často s námi byl George a když to bylo třeba, pomáhal s překladem. Jednou jsme takto seděli a bavili se o různých věcech, a George se zeptal na detailnější informace týkající se transformace mozku. Jakmile jsem mu to vysvětlil, zahořel touhou jí projít. Do dalšího pacienta jsme měli mnoho času a rozhodl jsem se transformaci udělat. Po otestování jsem určil jeho charakteristiky a začal jí u něj provádět. Měl nádhernou vnímavost a velmi dobrou stabilitu organismu, proto byla transformace za několik minut hotová. V jisté fázi transformace začal vidět vše, co se v jeho těle dělo. Jeho radost neměla mezí; s překvapením pozoroval vlastní mozek, pohyb krve vlastními cévami a ohňostroj barev, který mu během mé práce řádl v hlavě. Po transformaci chtěl George své nové schopnosti ihned vyzkoušet. Navrhl jsem mu opuštění fyzického těla. Byl trochu překvapený, ale nebál se. Vysvětlil jsem mu co a jak a začal to zkoušet. Ale v minutě nebo dvou mi se zmatením řekl, že se zasekl v pravém koleni a nemůže dál. Zasmáli jsme se a řekl jsem mu, ať se vrátí, což udělal. Důvod odkladu Georgova prvního „odletu“ mimo tělo byl ten, že jeho koleno bylo poškozeno a sloužilo jako překážka opuštění fyzického těla. Udělal jsem potřebnou práci a George se opět pokusil „odletět“ duchem ven z těla. Tentokrát šlo vše hladce a George svým duchem poprvé v životě zamířil na „blízkotělní“ oběžnou dráhu. Prolétl se poblíž Země a nejbližších planet a bez nejmenších problémů se vrátil zpět do těla. Je těžké jeho rozpoložení po tomto „výletě“ s čímkoliv srovnat: jedna věc je když někdo letí do kosmu, ale je něco naprosto jiného, když se objevíte v otevřeném vesmíru, pohybujete se v něm rychlostí nemyslitelnou i pro sci-fi spisovatele, navštěvujete jiné planety a to vše je vaše vlastní zkušenost...

Georgovy schopnosti přišli velmi brzy vhod; stalo se to další den. Marshina sestra Jenes přišla jako obvykle na léčebné sezení a George jako obvykle překládal z ruštiny do angličtiny a zpět. Jenes byla přímo „zblázněná“ ohledně všech druhů meditací a podobných věcí. Zároveň však, byla téměř pořád vyčerpaná, což prozrazovala popelavá barva jejího obličej. Když jsem s ní začal pracovat a zjistil, že praktikuje meditace, okamžitě jsem jí doporučil s nimi přestat, varoval jsem ji, že by jinak důsledky mohly být velmi vážné. Po vyslechnutí této rady hovořil její pohled za vše – *„Kdo jsi a proč bych tě měla poslouchat, když všichni Velcí učitelé říkají a doporučují opak?“*. Ačkoliv to neřekla nahlas, pro mě to bylo jako kdyby to nahlas vyřčeno bylo. Byla dostatečně taktní že to nahlas neřekla, ale myšlenky ovlivnit nemohla a její mentální „protočení očí v sloup“ řeklo vše. Proto, vida její reakci na moje slova, řekl jsem následující: *„Myslím že mi nevěříte, navzdory mým*

vysvětlením, ale věříte muži své sestry?“ Jenes odpověděla kladně a tak jsem požádal George, aby popsal, co během její meditace uvidí. Všichni s tímto experimentem souhlasili a Jenes začala s meditací, komentujíc, co při tom cítí.

Bylo hned od začátku zřejmé, že upadla do stavu určitého transu a její obličej byl výrazem nejvyšší blaženosti. Když meditace byla “v plném proudu”, oznámila, že ucítila extra silný proud energie, procházející jí v oblasti ramene. Stupeň “blaženosti” v jejím obličejí se ještě zvýšil, a bylo obtížné říct kde se mentálně v daný okamžik nachází, ale určitě ne tam, kde by měla být.

V momentě “vrcholení” její euforie jsem požádal George, aby popsal co vidí. K velkému překvapení meditující osoby oznámil George následující: “*Vidím stvoření které vypadá jako dinosaur stojící za Jenes, jehož přední část “obličejí” je protaženo do něčeho jako kmen a tímto “kmenem” propichuje Jenes v oblasti levého ramene, a vidím proud energie tekoucí tímto “kmenem” směrem od Jenes do stvoření*”. Zde je třeba si všimnout, že energie či životní síla tekla směrem od meditující osoby k astrálnímu stvoření (“duši” vyhynulého druhu), a ne naopak.

Během tohoto standartního postupu energetického vampirismu byla žena ve stavu nejvyšší blaženosti. Není to zajímavá situace? – osoba, která je obírána o životní sílu, pociťuje stav nepopsatelné blaženosti. Vypadá to podivně jen na povrchu věcí, ve skutečnosti je vysvětlení velice jednoduché – astrální stvoření posílá část ukradené vitální síly zpět, a pomocí jí přímo stimuluje centrum mozku, odpovědné za příjemné pocity, na maximální míru. Tento jednoduchý trik dovoluje astrálním parazitům odebrat nejvíce vitální síly a zde jsou důvody:

- 1) Při pociťování silných emocí, blízkých stavu orgasmu, se osoba maximálně otevře, což z ní dovolí vypumpovat maximální množství vitální síly.
- 2) Pamatujíc si tyto příjemné pocity během meditace, osoba má snahu je opět navodit a tímto “krmí” astrální parazity neustále dokola a dokonce dobrovolně.

Tento druh závislosti je jako narkotické opojení a nese člověku podobné důsledky. V obou případech člověka tlačí iluze příjemných zkušeností k tomu, aby to opakoval znovu a znovu. Někdo by si mohl myslet, že na vytvoření takových „vysokých“ a „příjemných“ pocitů je třeba hodně energie. Není to pravda! Co se děje je to, že normálně člověk cítí příjemné pocity, když jeho centrum blaženosti reaguje na věci, které dělá; v tomto případě jsou emoce jen důsledkem toho, co se děje. Astrální parazité ovlivňují mozková centra blaženosti přímo, s použitím části ukradené životní síly! Nikdy bychom neměli zapomínat, že na každou emoci spotřebujeme část své životní energie, bez ohledu na naši vůli a dokonce i když se jedná o emoce pozitivní! Myslím že každý měl alespoň jednou v životě zkušenost mocného přívalu pozitivních emocí a kompletní prázdnoty po jeho odeznění.

Svět živých bytostí je mnohem bohatší, než si lidé představují, díky obecně přijímanému konceptu, že život jsou jen fyzická těla rostlin a živočichů (včetně člověka) a to je vše! Mnoho náboženství nabízí po smrti dobrým a čestným lidem ráj a hříšníkům peklo, ale nikoliv nový život v jiném těle. Jiná, například Hinduismus, o

reinkarnaci mluví, ale popisují ji velmi nesprávně. Avšak žádné nepovažuje život za mnohostranný a mnohorozměrný fenomén. Fyzické tělo nebo fyzická rovina nebo fyzická úroveň (nazvěte si to jak kdo chce, ale podstata se nezmění) je **jen základ!** Je to základ pro život, pro živou hmotu, navíc jen v počátečních stádiích vývoje.

Fyzické tělo jakékoliv živé bytosti se dříve či později z toho či onoho důvodu opotřebuje a je odhozeno, samozřejmě pokud si z něj někdo dříve neudělá “oběd”. Ale živá bytost není jen fyzické tělo! Fyzické tělo je jen základ, na němž život staví (pro více detailů viz: *Anizotropní Vesmír*, kapitola 4: *Duše a Mysl*, svazek 1 a také *Poslední apel Lidstvu*). Další materiální těla (druhé, třetí, čtvrté, atd.), jejichž počet závasí na stupni vývoje živé bytosti, jsou na tento základ (fyzické tělo) “položeny” v procesu vývoje živé hmoty.

Takže, v tzv. ekologickém systému vytvořeném vyvíjející se živou hmotou existují souběžně živé bytosti, jež mají jiný počet těl (navíc k fyzickému tělu). Některé bytosti mají jen jedno tělo navíc (k fyzickému), některé – dvě, jiné – tři, atd. Čím více těl “navíc” stvoření má, tím je více rozvinuto. Stvoření se stejným počtem “přídavných” těl se navíc široce liší, protože každé tělo má ještě několik odlišných úrovní. Takže, můžeme jen obdivovat rozmanitost živé hmoty, která je odražena v harmonii a rovnováze ekologického systému, kde je počet jedinců druhu a počet druhů, rostlinných a živočišných, ve stavu stabilní rovnováhy. Ekologický systém neexistuje jen na fyzické úrovni! Existují “ekologické” systémy na ostatních úrovních planety, které přímo odrážejí úroveň vývoje fyzického ekologického systému a jsou s ním úzce spojeny. “Obydlenost” těchto planetárních úrovní je nerovnoměrná. Druhé a třetí planetární “patro” je obydleno maximálně. Zbytek “pater” je obydlen následovně: čím vyšší, tím méně obyvatel a existují pro to důvody.

Hmota, jež je živou hmotou, může být rozdělena do několika základních skupin:

1. Typ živých organismů, jež je pravidelně inkarnován ve fyzických tělech.
2. Vyhynulé druhy živých organismů, které nemůžou být inkarnovány do fyzického těla, protože se na fyzické úrovni nenachází žádní nositelé jejich genetiky.
3. Inteligentní druh(y) živých organismů.

S první skupinou je vše víceméně jasné: duše jsou po smrti opět inkarnovány v nových fyzických tělech, vytvářejíc cirkulaci života mezi planetárními úrovněmi, druhá a třetí skupina mají určité odlišné vlastnosti. Začnu s druhou skupinou.

Když určitý druh ztratí svůj genetický základ, přejde do kategorie vyhynulých druhů z kterých, podle moderní vědy, nic nezůstává, kromě kosterních pozůstatků. Ale to není ten případ! Po ztracení svých fyzických těl tyto druhy **nezmizí!** Duše vyhynulých druhů přijdou o fyzicky hmotná těla, ale jejich těla na dalších úrovních se ztrátou genetického základu nezmizí, ale pokusí se adaptovat na život **bez fyzického těla**.

V této situaci mají tři volby: stát se parazitem, vytvořit symbiózu s těmi druhy, které fyzická těla mají, aby ve fyzickém těle byli alespoň dočasně, i když s cizí genetikou, nebo být snědены dušemi jiných více agresivních stvoření. Jiné varianty

neexistují, kromě kombinací výše zmíněných. Duchové (duše) – parazité (také často nazývání astrální zvířata, i když ne zcela správně) si po ztrátě fyzických těl najdou nějaké stvoření žijící ve fyzickém těle a začnou absorbovat jeho životní sílu a tedy získávat nezbytnou energii pro svou existenci. Zároveň astrální parazité používají určitý druh intelektu aby v oběti vyvolali během extrakce životního potenciálu příjemné pocity a ta se snažila tento stav navozovat tak často, jak je to jen možné.

Ztráta životní síly zamaskovaná “pozitivními” emocemi je pro člověka extrémně nebezpečná a vede k jeho oslabení a náchylnosti k nemocem. Když proto astrální parazit člověku odebere část životní síly, ten by se cítil pokaždé slabší. Dříve nebo později by každý člověk při smyslech začal situaci analyzovat. Astrální parazité jsou si toho velmi dobře vědomi a proto posílají část ukradené životní síly zpět do mozku člověka, do centra odpovědného za příjemné pocity, vytvářejíc v člověku vynucené příjemné pocity. Meditující osoba bohužel neví, že její “příjemné” pocity jsou umělého původu a nemají vztah se spojení s “vyššími sférami”, ale se lstivostí astrálního parazita. Ti výborně rozumějí, že kdyby z člověka vysáli všechnu životní sílu, měli by honosnou hostinu, ale jen jednou, ale oni chtějí “jíst” každý den. Kromě toho, astrální parazité “nejí” ten typ jídla, který je obvyklý pro nás, ale konzumují finální produkt zpracování jídla fyzickým organismem, což je celkem pochopitelné: nemají fyzická těla a nemůžou tento proces vykonávat sami. Namísto toho se bez jakýchkoliv zábran adaptovali na získávání již hotového “produktu”! Aby dárce během procesu extrakce vitální síly “nekopal”, ovlivňují astrální parazité centrum potěšení v mozku, nutíc tak oběť po tomto “blahu” toužit dobrovolně a tak často, jak je to jen možné. To na astrální parazity není špatné!

To je přesně důvod, proč astrální parazité “nevycucnou” lidem všechnu životní sílu najednou. Je pro ně mnohem výhodnější, když je jeden a ten samý člověk “krmí” po dlouhý čas! V tomto ohledu jsou astrální parazité chytřejší než ti přírodní, zvláště ti, co se naučili pracovat s centry potěšení. Jistě, jsou i primitivní astrální parazité, kteří jako pozemské piraně zaútočí na jakoukoliv bytost a nepřestanou, dokud nezůstanou jen “kosti”. Ale tento druh astrálních parazitů jen velmi zřídka “ochutná” lidskou životní sílu. Drtivá většina lidí má své ochranné pole dostatečně silné, aby zabránilo tomuto druhu astrálních dravců dostat se k takovému "lahůdkovému pokrmu" - jejich životní síle! V tomto případě se dostávají do popředí více "pokročilí" astrální parazité, kterým se osoba **dobrovolně** otevře a nechat je sát svou životní sílu. To je to, co se během meditace děje!

Výsledek meditace je ve skutečnosti stejný, nezávisle na metodách a způsobech používané meditace. Stalo se, že téměř od samého počátku mého studia lidské podstaty jsem viděl lidi, kteří pro dosažení osvícení používali tu či onu metodu meditace a namísto toho získali vážné problémy – poškozené zdraví a ztrátu životní síly. Nikdy jsem neviděl člověka, který by díky meditaci opravdu získal osvícení, ale viděl jsem něco vcelku opačného. Mimochodem, nepozoroval jsem to jen u “nováčků”, kteří by mohli být snadno viněni ze “špatné” metody meditace, ale u lidí, kteří dostali požehnání od “velkých” učitelů Východu! Také jsem nějaké východní

učitele potkal, včetně mahatmů, a bohužel ani oni nebyli v lepší situaci než ostatní lidé. Tohoto tématu se dotknu později, nyní budu pokračovat v mém americkém příběhu...

2. Mezi nebem a zemí...

Nuže, namísto početných pacientů “netrpělivě” čekajících na mou léčbu zůstalo jen pár, kteří byli ochotni platit, nicméně jen skromné částky, které byly pro nás dva stěží dost na jídlo. Faktem bylo, že to, co jsem dosáhl v SSSR v Americe nikoho nezajímalo: mé úspěchy neměly v USA žádnou hodnotu a byly považovány za neprůkazné, navíc byly všechny dokumenty v ruštině. Američané navíc věřili jen jejich zdravotnictví a neměl jsem svou schopnost léčit potvrzenu americkými lékaři. Případ Věry Ivanovny nebyl pro většinu jejích známých příliš významný a ti, kteří mu význam přikládali, se rozutekli jakmile jsem požádal o placení.

Takže, musel jsem začít od nuly. Proto jsem se navzdory faktu, že mí pacienti měli vážné zdravotní problémy, rozhodl vybírat za každé sezení jen malou částku, abych lidi neodradil; má tehdejší priorita byla dokázat Američanům, že různé zdravotní potíže dokáží skutečně odstraňovat a nejen o tom mluvit, jak se často děje u lidí, kteří sami sebe hrdě nazývají léčitelé. V Americe bylo mnoho různých léčitelů, kteří se přinejlepším věnovali psychoterapii, nikoliv léčení (stejně jako v SSSR), berouc si za své služby normální částky (pro průměrného Američana).

Obvykle jako nástroje “léčení” používali různé meditační techniky nebo přinejlepším napumpovali klienta životní silou, která ve většině případů ani “léčitelé” nepatřila! Po obdržení dávky energie při léčebné seanci se člověk po nějaký čas cítil lépe a to je přesně to, o co “léčitel” usiloval: spokojený klient – co víc by si kdo mohl přát! Fakt, že se nejednalo o léčbu a problém nebo problémy zůstaly nikoho neznepokojoval! “Nejdůležitější” věcí zde bylo aby se klient cítil lépe a jakýmzpůsobem toho bylo dosaženo (zda psychoterapií nebo dočasným napumpováním vitální silou bez “zalepení děr”) neznepokojovalo ani “léčitele” ani pacienta, jakkoliv paradoxně to může znít!

Důvod tohoto všeho dokonce neleží ani v “léčitelově” přání vytvořit iluzi zlepšení na jedné straně a “kompletní nevědomostí” a důvěřivostí lidí na straně druhé, ale ve faktu, že moderní medicína a za ní stojící síly implantovaly ideu, že uzdravení je v principu **nemožné**, možné je jen dočasné zlepšení, načež bude proces vždy pokračovat! Bohužel, “léčitelé” nejsou schopni lidi od nemocí zachránit dokonce i když si silně a upřímně přejí pomoci, protože toho je nemožné dosáhnout bez znalosti a pochopení podstaty existujících jevů, vztahů příčiny a následku a nejvíce ze všeho, plného pochopení co je to život, živá hmota a živá stvoření jako celek. Navíc ke znalostem musí člověk mít i odpovídající vlastnosti a kvality a potenciál, aby mohlo být teoretické pochopení správně uplatněno v praxi a vyústilo v uzdravení osoby,

nikoliv v transformaci lidského organismu do stavu chronické nemoci.

Moderní “medicína” se snaží “bojovat” s důsledky namísto s primárními příčinami a vnucuje ideu, že úplné uzdravení je nemožné. Přirovnal bych její metody k následující situaci: loď má v trupu pod hladinu díru a posádka pumpuje ven vodu, ale neudělá nic ohledně samotné díry. Dokud je pumpa schopna odčerpávat všechnu vtékající vodu, loď je v bezpečí, ale kdyby se pumpa rozbila nebo přestala z toho či onoho důvodu pracovat, loď se začne potápět.

Bohužel, situace v moderní medicíně je ještě horší než u takové nešťastné lodi. Namísto “pumpy” používá různé medikamenty, jež jsou silné chemikálie a ve většině případů jsou to silné jedy. Proto na rozdíl od vodní pumpy lékařská “pumpa” nejenže odčerpává “vodu” z existujících “dír” v lidském organismu, ale také vytváří díry nové, které někdy jsou mnohem nebezpečnější než ty, proti kterým tato “pumpa” – chemikálie byla použita. Takže často, nemajíc o prvotní příčině nemoci nejmenší potuchy, moderní medicína sama vytváří v procesu svého „heroického“ boje proti nemocem nové problémy a, aby je vyřešila, aplikuje nové „pumpy“ – chemikálie, které mají další vedlejší účinky a ... proces může být nekonečný! Co je na této situaci nejvíc odstrašující je fakt, že moderní medicína a farmakologické společnosti, které za ní stojí, tento stav „trvale nemocného pacienta“ ve skutečnosti preferují, shledávají ho maximálně výnosným! ...

...